

sepsal Reven

ážený čtenáři, pokud jsi nečetl a neuchoval ve své paměti první tři díly této série (Žebrák, Zloděj a Válečník), které směřují k tomuto závěru, nebudeš rozumět jedinému následujícímu slovu. Doporučuji poohlédnout se po nich u nějakého zásobeného knihkupce.

Minule jsme opustili Eslafa Erola v okamžiku, kdy si snažil útekem zachránit krk. Což pro něj ostatně bylo běžnou náplní života. Ukradl spoustu zlata a jeden obzvláště velký drahokam, jehož původním vlastníkem byl jistý zámožný muž z Jallenheimu jménem Suoibud. Zloděj utekl na sever. Zlato utrácel plnými hrstmi, jak to takoví všiváci obvykle dělávají, za různá nezákonná povyražení, jejichž popis by bezpochyby mohl při čtení této knihy nemístně rušit každého gentlemana nebo dámu. Takže nebudeme zacházet do podrobností.

Jednou z věcí, které si ponechal, byl ten drahokam.

Nenechával si jej kvůli žádnému zvláštnímu poutu, ale jednoduše proto, že neznal nikoho dost bohatého na to, aby si ho mohl koupit. Takže se ocitl v paradoxní situaci, kdy byl dočista bez peněz a zároveň měl ve svém vlastnictví drahokam v hodnotě milionů.

Dáš mi za tohle pokoj, kus chleba a korbek piva? zeptal se hostinského v malé vesničce jménem Kravenswold, která ležela tak daleko na severu, že se z poloviny rozkládala v Moři přízraků.

Hostinský se na něj podezíravě podíval.

Je to jen křišťál, řekl rychle Eslaf. "Ale není pěknější?"

Ukaž, řekla mladá dívka v těžkém brnění na konci baru. Aniž by počkala na svolení, vzala drahokam do ruky, chvíli jej zkoumala a pak se na Eslafa nepříliš přívětivě usmála. "Mohl by sis přisednout k mému stolu?"

No vlastně dost spěchám, odpověděl Eslaf a natáhl ruku pro kámen. "Snad někdy jindy."

Z úcty k mému příteli hostinskému jsem své zbraně i muže nechala venku, pronesla žena jen tak mimochodem. Drahokam nevrátila, ale sáhla po smetáku, který stál opřený naproti baru. "Můžu tě však ujistit, že tohle umím vcelku účinně použít jako tupý nástroj. Ne jako zbraň, pochopitelně, ale jaká nástroj k omráčení, lékařskému zlomení jedné či dvou kostí, a taky to můžu dostat do jistých citlivých míst..."

Který stůl je tvůj? zeptal se rychle Eslaf.

Dívka jej dovedla k velké lavici v zadní části nálevny, kde sedělo deset největších nordských pořízků, jaké kdy Eslaf viděl. Podívali se na něj s předstíraným nezájmem, jako kdyby byl nějaký podivný hmyz, který stojí za krátké prozkoumání, než ho jeden rozmáčkne o zed'.

Jmenuju se Laicifitra, řekla a zloděj zamrkal. To bylo jméno, které Suoibud vyslovil těsně předtím, než Eslaf utekl. "A tohle jsou moji poručíci. Velím velmi početné nezávislé armádě vznešených rytířů. Těch nejlepších ve Skyrimu. Naším posledním úkolem bylo vpadnout na vinici v Aalto a přimět jejího majitele jménem Laernu, aby ji prodal našemu zaměstnavateli, muži jménem Suoibud. Naší odměnou měl být drahokam překvapivé velikosti a kvality. Docela slavný a nezaměnitelný kámen."

Udělalí jsme, co po se po nás žádalo, a když jsme si přišli k Suoibudovi pro odměnu, řekl nám, že nám kvůli nedávné krádeži nemůže zaplatit. Ale nakonec se na to dokázal podívat z našeho úhlu pohledu a vyplatil nám ve zlatě sumu, které téměř dosahovala ceny toho šperku... Ne že by to jeho pokladnici vyprázdnilo až na samé dno, ale mělo to za následek, že si musel koupit toho pozemku v Aalto odpustit. Takže my jsme nedostali pořádně zapláceno, Suoibud utrpěl těžkou

ztrátu a Larnova úroda jazbaje přišla kvůli prašivé zlodějině nazmar, Laicifitra si pomalu, dlouze přihnula své medoviny, než pokračovala. "Takže, mohl bys mi vysvětlit, jak jsi přišel k vlastnictví toho drahokamu, který jsme měli dostat my?"

Eslaf na to hned neodpověděl.

Namísto toho sebral z tácu divoce zarostlého barbara po své levici krajíc chleba a snědl jej.

Mrzí mě to, odpověděl s plnými ústy. "Pochopitelně bych vám nedokázal zabránit v tom, abyste si ten drahokam vzali, ani kdybych chtěl. A já vlastně ani nechci. Asi bych taky zbytečně lhal o tom, jak jsem k němu přišel. Ukradl jsem ho vašemu zaměstnavateli. Určitě jsem tím nechtěl tebe ani žádného z tvých rytířů poškodit. Je mi však jasné, že slovo zloděje někomu jako vám nemůže stačit."

"Ne," odvětila zamračeně Laicifitra, její oči však prozrazovaly pobavení. "To nám opravdu nestačí."

Ale ještě než mě zabijete, pronesl Eslaf a sáhl po dalším krajíci, "bych se tě rád zeptal, jak se k takovým vznešeným rytířům, jako jste vy, hodí nechat si dvakrát zaplatit za jednu práci? Já tedy nemám o cti moc povědomí, ale říkám si, že když kvůli vaší odměně Suoibud prodělal kalhoty, a vy jste teď navíc dostali ten drahokam, nepřipadá mi vaše chování zrovna jako vzor čestnosti."

Laicifitra vzala do rukou koště a podívala se na Eslafa. Pak se rozesmála. "Jak se jmenuješ, zloději?"

Eslaf, odvětil zloděj.

Vezmeme si ten kámen, jak nám bylo přislíbeno. Ale máš pravdu. Neměli bychom si nechat platit dvakrát za jednu práci, řekla válečnice a koště zase odložila. "Takže ty jsi teď naším novým zaměstnavatelem. Co by pro tebe mohla tvá armáda udělat?"

Mnoho lidí by dokázalo najít pro svou vlastní armádu najít docela dobré využití, ale Eslaf mezi ně nepatřil. Chvilí usilovně přemítal a pak usoudil, že bude lepší si to vybrat později. Za veškerou tou Laicifitrinou hrubostí se skrývala obyčejná žena. Došlo mu, že své postavení získala jen díky armádě, které velela. Boj a čest byly jediné věci, které znala.

"Když Eslaf opustil Kravenswold, měl za zády vlastní armádu, ale v kapse ani jedinou minci, která by mu říkala pane. Věděl, že musí rychle něco ukrást."

Jak procházel lesem a sháněl něco k snědku, sílil v něm dojem, že to tu zná. Ten les mu připomínal místo, kde trávil čas jako dítě. Také věčně hladový a bez peněz. Když narazil na cestu, zjistil, že se vrátil do království, kde ho vychovávala jeho oddaná přihlouplá chůva Drusba.

Byl v Erolgardu.

Nikdy to nebyl příliš utěšený kraj, ale nyní tu vládla všudypřítomná beznaděj. Obchody, ve kterých mu kdysi odmítali skývu chleba, byly zatlučené prkny a zely prázdnotou. Poslední obyvatelé, kteří tu zbyli, byli tak zubožení zlodějskými daněmi, krutou tyraní a barbarskými nájezdy, že neměli dostatek sil ani na útěk. Eslaf si uvědomil, jaké měl štěstí, když se odsud dostal už v mládí.

Byl tu nicméně ještě hrad i král. Eslafovi se okamžitě v hlavě zrodil plán, jak se zmocnit obsahu jeho pokladnice. Jako obvykle si místo nejprve opatrně obhlédl a všiml si bezpečnostních opatření a zvyků stráží. To mu zabralo nějaký čas. Nakonec zjistil, že žádné stráže ani zabezpečení neexistují.

Prošel hlavní bránou a prázdnými chodbami až do pokladnice. Byla plná dokonalé prázdnoty, jen v jednom rohu stál osamělý muž. Byl zhruba v Eslafově věku, vypadal však mnohem starší.

Není tu nic, co by se dalo ukrást," řekl. "Kéž by bylo."

Král Ynohp, přestože předčasně zestárl, měl stejně jako Eslaf světlé vlasy a oči v barvě letního dne. Ve skutečnosti se také podobal Suoibudovi a Laicifitře. A připomínal i ožebračeného aaltského zemana, o němž jsme se zmínili na začátku příběhu. Veškerá ta podoba nebyla až tak zarážející, protože všichni zmiňovaní byli paterčata.

Takže ty nic nemáš? zeptal se Eslaf mile.

Nic kromě svého ubohého království. K čertu s tím, postěžoval si král. "Než jsem usedl na trůn, bylo mocné a bohaté, jenže nic z toho jsem nezdědil. Pouze titul. Po celý život mám na svých bedrech zodpovědnost za celou zemi, ale nikdy jsem neměl ani tušení, jak se s tím vypořádat. Když se podívám na tu pouštinu, na kterou mám jako prvorozený nárok, jedině, co cítím, je nenávisť. Kdyby bylo možné ukrást království, nehnul bych ani prstem, abych ti v tom zabránil."

Nakonec to dopadlo tak, že ukrást království bylo docela jednoduché. Eslaf se pro veřejnost stal Ynohpem, což vzhledem k jeho vzájemné podobě s králem nebyl žádný těžký úkol. Skutečný Ynohp si začal říkat Ylekilnu, spokojeně opustil své panství a nakonec se z něj stal obyčejný dělník na aaltské vinici. Poprvé necítil břímě odpovědnosti a do svého nového života se vrhl s nadšením, které postrádal už dlouhá léta.

Nový Ynohp si k sobě povolal Laicifitru a její armádu využil k nastolení míru. Teď, když tu bylo opět bezpečno, se do země začali vracet kupci a Eslaf snížil daně, aby ještě víc podpořil její rozvoj. Když se o tom dozvěděl Suoibud, který se neustále strachoval o svůj majetek, rozhodl se vrátit do své rodné země. Z chamtivosti odmítl stanovit svého dědice, a když o mnoho let později zemřel, připadlo celé jeho bohatství království.

Eslaf využil část jeho zlata k nákupu aaltských vinic, jelikož o nich od Ynohpa slyšel úžasné věci.

A tak se Erolgard vrátil ke své dřívější slávě díky pátému potomku krále Ytluafa - Eslafovi Erolovi, žebráku, zloději, válečníkovi (nevalnému) a králi.

Skryrim.4fan.cz